

Gerard Herman
Braaf Qua Jongen
trampoline
03.12.2016 – 23.12.2016

Toen ik dit voorjaar (2016) aan Simon Delobel vroeg om in trampoline te mogen tentoonstellen, kreeg ik de nacht daarop een droom. In de droom had Simon een enorme buik, zoals een uitbater van een frituur dat kan hebben; een uitpuilende homp vormeloos weefsel, waarbij de rest van het lichaam in relatief normale staat lijkt te verkeren. Simon was geheel naakt en had enkel een zwarte plastieken zak rond zijn kruis gewikkeld, die nog eens voortdurend afzakte. Trampoline was van locatie veranderd en was nu een pitazaak. Je kon er zelf je broodje samenstellen aan de toog. Alles was er erg smerig. Verder stond er nog een machine die frieten maakte, maar in feite de hele tent onderspoot met aardappeldrab.

Wat deze droom betekende ben ik niet te weten gekomen en als leidraad voor deze tentoonstelling heeft het mij in geen geval geholpen. De zomer passeerde, de herfst ook. Mijn rug bleef scheef, en om dat te compenseren bleef ik steunzolen dragen. Ze waren dringend aan vernieuwing toe en ik liet ze vervangen. Ik passeerde langs Simon toen ik mijn nieuwe zolen had opgehaald. Ik liet hem de oude zien en zei dat ik ze in de vuilbak zou gooien. Simon raadde mij dit af en stelde voor om er een werk mee te maken. Het waren twee halvezolen. Als ze namen hadden zou ik ze Gerard en Herman genoemd hebben. Ik las dat de term halvezool voortkomt uit het verbasterde Engelse woord arsehole.

Hoe het ook mocht zijn, de zolen heb ik uiteindelijk niet gebruikt, net zoals vele andere ideeën die ik voor deze expo wilde uitvoeren: guitige verzinsels, vermoeiende grappen, kwajongensstreken. Er was soms te veel tijd, soms te weinig, soms kwam de pletwals der verplichting en soms had ik geen zin.

Er tekenden zich een paar losse sporen af, zoals Pending Mail Art, die nog verstuurd moet worden maar eigenlijk terug bij de maker terechtkomt. Ik wilde zelfbouwpakketten opsturen naar Simon, met daarin alle ingrediënten voor een expo. Of speelgoed met een metaforische betekenis: een klimmer die zijn punt bereikte maar geen weg meer uitkan, een acrobaat die heen en weer slingert rond hetzelfde touw, een torenhaan die maar één windrichting van onverschilligheid aangeeft. Ik dacht aan een terrarium vol zagemeel, slapende hamsters en een slaaplied. Een tekening met een gat. Rondslingerende voorwerpen die mijn aandacht trokken en samengeplakt een nieuw leven leidden. Lege boeken die je met je duim moet bespelen om de soundtrack van een boekenbeurs vol twijfelende kopers te kunnen spelen. Ik had een idee om een oneindige strip te maken. Of tekeningen met bepiste hoeken, als in het paleis van Louis XIV, andere tekeningen met voorstellen voor minimalistische schilderwerken in de openbare ruimte. Een herdersfluit gemaakt van gestemde flessen bier die naargelang de dorst lager en lager gestemd zal staan.

Aan de andere kant van de straat staat een leeuwendeel uit het werk van Robert Filliou tentoongespreid. Wat ik verwonderlijk vind is dat er een werk niet getoond werd: een dobbelsteen waarop zijn voornaam staat. Het zou kunnen dat het werk nooit gemaakt is, of dat het niet werd tentoongesteld omdat het niet helemaal op punt stond, omdat zijn achternaam er bijvoorbeeld niet op past. Toch berust het op vreemd toeval dat het idee ook van toepassing is op mijn eigen naam en zou ik het kunnen zien als spirituele diefstal, maar evengoed verbondenheid.

De natte droom van een bogglespeler zou een 16-letterwoord zijn. Een nog nattere droom zou het tegelijk uitvoeren van twee bogglespellen zijn, waarin twee maal een 16-letterwoord verschijnt. Die droom kan werkelijkheid worden in de kunst, zoals in dit geval, waar in een galerij een Benijdenswaardig Speculatieobject ligt.

Op een grondplan van de galerij staat de potentiële weg beschreven van een bezoeker die de galerij wordt ingeketst, en zonder frictie of enige vorm van weerstand de ruimte daarna weer verlaat langs bijna dezelfde weg.

Iedere kamer is een lied. Ik wou dat ik deze expo kon fluiten.

Met hartelijke dank aan:

Guy Rombouts, Sine Van Menxel, Vaast Colson, Lieven Martens, Peter Fengler, Bart Desmet, Mijn lieve ouders, en natuurlijk Simon Delobel.